

عنوان مقاله:

بینامتنیت سیمای علی (ع) در اشعار سنایی و ناصرخسرو

محل انتشار:

دوفصلنامه پژوهشنامه علوی، دوره 12، شماره 23 (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 32

نویسندگان:

خدا بخش اسداللهی - عضو هیئت علمی گروه زبان و ادبیات فارسی دانشکده ادبیات و علوم انسانی دانشگاه محقق اردبیلی

زهرا فتحی - گروه زبان و ادبیات فارسی، دانشکده علوم انسانی دانشگاه آزاد اسلامی، ایران، ایلام

خلاصه مقاله:

از منظر کریستوا هر متنی با فرهنگها و متون گذشته ارتباط دارد و در گفتگو با آنها به وجود می‌آید. اشعار سنایی با اشعار ناصرخسرو در موضوعات گوناگون ارتباط خاص و معناداری دارد. موضوع امام علی(ع) به نحو گسترده در اشعار هر دو شاعر بازتاب یافته است و هر دو متن، امامت و سیمای آن حضرت را به تصویر کشیده‌اند. در تحقیق حاضر که به روش توصیفی- تحلیلی و به صورت کتابخانه‌ای اجرا شده است، اشعار سنایی و ناصرخسرو را بر پایه نظریه بینامتنی کریستوا و ژنت بررسی کرده‌ایم. نتیجه آنکه: متن حاضر در مباحث مختلف به‌طور آگاهانه ناظر به متن غایب است و مضمون متن غایب را با صورت و بیانی متنوع، خلاقانه و هنرپتر به مخاطب انتقال می‌دهد. بیشتر شیوه‌های بینامتنی کریستوایی که در اشعار دو شاعر دیده می‌شود، به نفی متقارن و نفی بخشی مربوط است و در برخی مضامین نیز سنایی با عدول از نظرگاه ناصرخسرو، با خلاقیت و رویکرد دیگری به نفی کامل متن غایب می‌پردازد.

کلمات کلیدی:

ادبیات شیعه، بینامتنیت، علی(ع)، اشعار ناصرخسرو، اشعار سنایی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1280012>

